

Передплата

на «РУСЛАНА» виносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2 50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 16 франків
Поодиноке число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят о год. 6-й пополудни.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника (Літдога ч. 9.) Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

БУНТ СЕЛЯН

В добрах кн. Сангушка.

Допись з Волині.

З судової салі.

В Житомирськім суді вела ся при кінці минушого року розправа, котрої предметом була справа 2 селян обжалованих о бунт проти властей.

Розправі проводив президент суду Кузьминський, члени сенату Каменцов і Соловев і член житомирского окр. суду Івенсен, в присутности заступника прокуратора Александрова-Дольного.

Справа після акту обжалованя була така. Дня 29. цвітня 1898 р. судовий пристав заславско-острожского з'їзду мирових судій Барановский прибув в супроводі білогородецкого волоского старшини Григорчука, поліційного урядника Гоцика і повномочника кн. Сангушка, дворянина Скоковського, в село Синютки, заславского повіту, щоби виповнити рішенє мирового суді першої секції заславско-острожского округу, після котрого було постановлено привернути нарушенє в червці 1895 р. селянами Савою Шимчуком і тов. володіне кн. Сангушка землею, положеною в с. Синютках в скількості 3-х десятин, 288 сяжень і землю ту, віднявши спід володіня селян, передати у володіне кн. Сангушка. Оповідивши рішенє суду, судовий пристав Барановский домагав ся передачі сеї землі у володіне князя, однак товпа селян стала кричати, що присудженої землі они не віддадуть, і що они лоб розбють тому, хто піде показувати границю. На всі вговорюваня судового пристава товпа селян дальше кричала, що они землі не вернуть, а коли судовий пристав післав людей для означеня границі землі, що призначена до передачі князеві, товпа з палками в руках, накинута ся на робітників і стала їх

бити, а при тім були присутними урядовими особами замічені отсі селяни: Клим Федорів Франчук, Яків Андрійв Котик, Іван Романів Шклярук, Ілля Силів Гринчук, Семен Максимів Луцик, Сидор Мартинів Стецюк і селянка Явдоха Кирилівна Заїкова а також селяни Андрій Герасимів Заїка і Ісак Мартинів Стецюк. Пристав Барановский застановив урядованє і звернув ся до заславского справника о поміч. Виїхала знов комісія з асистенцією, однак задля опору товпи підбурюваної мужиками нічого не осягнуто, а при тім визначив ся особливо відставний підофіцер Артим Поліщук. Задля опору годі було виконати рішенє суду, доперва 9-го червця повело ся властям уговорити селян і землю передано після рішеня суду дідичови кн. Сангушкови.

Підчас бунту замічені були отсі селяни: Самійло Василів Кучма, Сидір Максимів Стецюк, Артим Кирилів Поліщук, Михайло Омелянів Половюк, Тимохвій Захарів Луцик, Хведозій Яковів Кулик, Іван Романів Шклярук, Хома Василів Кучма, Григорій Хомин Заїка, Семен Максимів Луцик, Никифор Андрійв Морозюк, Семен Опанасів Лукашук, Опанас Гаврилів Заїка, Деметій Костантинів Пасічник, Ксеня Іванова Шклярюкова, Фросина Микитова Кучма, Ярина Степанівна Дженджера, Марія Герасимова Заїкова, Явдоха Кирилова Заїкова, Катерина Сидорова Поліщук, Христина Василева Луцикова, Тетяна Осипова Поліщук, Онися Матвієва Поліщук, Ганка Опанасова Яремчукова, Клим Хведорів Фванчук, Яків Адрейв Котик і Ілля Силів Гринчук. Все наведене видно із зізнань в сьвідстві і потвердили сьвідки. Судовий пристав Барановский, заславский повітовий справник Кузнецов, пристав заславского повіту Оставовский, землемір Тиррас, поліц. урядник Гоцик і и. Обжаловані о бунт і опір оказаний приставови Барановскому 29

цвітня селяни: Сидір Стецюк, Семен Луцик, Яків Котик, Іван Шклярук, Ілля Гринчук, Явдоха Заїкова, Андрій Заїка і Іван Стецюк не признали ся до вини і пояснили, що они не робили ніякого бунту на робітників висланих судовим приставом для означеня границь землі призначеної для передачі князеві, они не кидали ся, нікого не били, ані не тручали, і в загалі не спиняли судового пристава виконати службовий обовязок. Обжаловані о бунт 8-го червня селяни: Сидір Стецюк, Семен Луцик, Іван Шклярук, Явдоха Заїкова, Михайло Половюк, Тимохвій Луцик, Хома Кучма, Ксеня Шклярюкова, Марія Заїкова, Фросина Кучма, Артим Поліщук, Опанас Заїка, Ганка Яремчукова, Онися Поліщук, Христина Луцикова, Хведозія Кулик, Самійло Кучма, Микита Морозюк, Семен Лукашук, Дмитро Палічник, Ярина Дженджера, Катерина Поліщук, Тетяна Поліщук, Сидір Поліщук і Хведозія Половюкова також не признали себе винними і заявили, що они нікого не били, не тручали, не лаяли, і що опір робила товпа селян, але они не брали в тім участи.

(Конець буде).

Погром Англії.

В суботняшних телеграмах подали ми вість, що ген. Варрен був зневолений здати Боерам Спіонскоп. Нині маємо вже певні віста, що ся здача Спіонскопу принесла з собою для Англії страшний погром. По стороні Англичан значні страти: 800 жовнірів убито, 1500 жовнірів заповнено, 17 армат забрано. Се числа, яких не повстидала би ся навіть велика битва на европейскім терені. Два, три дні тому триумфувала Англія, розносячи по сьвітї вість, що ген. Варрен заняв Спіонскоп. Нині показує ся, що се не була ніяка заслуга Варрена. Се була хитрість Боєрів, що нарочно допустили Варрена до Спіон-

8

ВОЛОДИМИР КОРОЛЕНКО.

СУДНИЙ ДЕНЬ.
(Йом кіпур).

(Далі).

— А може.
— Та се ще чи правда? — забалакав мірошник, котрому схотіло ся і наймита подратувати та й жида, так, звичайно, як чоловікові, стало трохи жалко. — Може так люди брешуть! Один дурень збреше, а другий і повірить.
Наймитові сі слова не сподобали ся.
— Бува й так, — сказав він, — иньший чоловік ляпне так язиком без усякого намислу. От хоч би й ви на сей раз: хиба се я сам видумав, чи мій батько, чи сват, коли се відомо всьому сьвітю.
— А ви-ж самі бачили? — спитав злобно мірошник, якого закортіло також угризати наймита словами.
А треба вам знати, що мірошник, коли запалював ся, то казав інколи, що не хоче знати навіть самого чорта, поки йому його не покажуть от-так як на долоні. А тепер він саме розійшов ся.

— А ви-ж — каже — самі бачили? А коли не бачили, то й не кажіть, що воно й є, от що!
Наймит, хоч і одставний салдат і чоловік гострий, а тут троха спустив голосу і навіть щось закахикав. Ну, та не такий — вовк би його з'їв! — й він чоловік був, щоб зовсім піддати ся.
— Брехати не буду, — каже, — сам ніколи не бачив. А ви, пане мірошнику, коли небудь Київ бачили?
— Ні не бачив, також брехати не буду.
— А от же він є, хоч ви його й не бачили! Тут мірошник на таке ясне слово зовсім вилупив очі.
— От що правда, то правда, — згодив ся мірошник — таки Київ є, хоч я його і не бачив... Мабуть треба няти віри, коли добрі люди кажуть. Я бо, бачите, тев... я хотів спитати, від кого-ж ви чули?
— От так! від кого? А ви від кого про Київ чули?
— Тю, тю! От язик у вас, так язик! Прямо бритва, щоб він вам усох!
— Нічого мойому язичку відсихати, а ви краще вірте людям, коли усі так кажуть. Коли усі кажуть, значить се правда. А коли-б се не була правда, то всі не казали-б, а казали-б одні тільки брехуни, от що!

— Тю-тю-тю! Та зупини ся ти хоч на одну хвилину! А то товче словами по голові, неначе мокогоном по ступі. Я-ж вже й сам бачу, що не в той переулочок завернув... А тільки, бачиш ти, я-б хотів знати, звідкіля він взяв ся, такий людський поговор.
— А звідтіля і взяв ся, що се буває що року. Що бува, про те люди й балакають, а чого не бува, про те й балакати не варта...
— А, от чоловік який! Та ні, стривай, я таки ухоплю твою мову за хвіст, а то вертеть ся, як дурна кобила на топчаку. Скажи-ж ти мині на милость, що-ж таке бува, от що.
— Гой, гой! то ви, бачу, й сього не знаєте, що бува в судний день?
— Як би знав, то і не питав би. Чую давно — люди верзуть, от так як би й ти: Хапун, Хапун, а як се розуміти, не знаю.
— Так би одразу й казали, що не знаю, я-б вам давно і досказав би, а то не люблю я таких гордых людей, йому треба горілки, так він попереду про воду забалакає: «от і випив би води, та не смашна». Коли хочете знати, то я й розкажу, бо я таки побував по сьвітах, не то що ви, ніч-кури. Я і в місті жив, не по одному року і у жидів не у перше служу.
— А не гріх тобі? — взяв сумнів мірошника.

копу, щоби тут втягнути его до борби і військо его розбити. Так і стало ся.

На північ від Тугелі тягне ся пасмо горбів Брекфонтейн, над якими домінує в висоті 700 стіп Спіонскоп, опановуючи терен в промірі 9 кілометрів. Боєри заняли в свій час Спіонскоп, очікуючи спокійно нападу. Варрен не мав тут до вибору; цофнути ся вже не міг. Зібравши всі свої сили, ударив він на Спіонскоп. Один з горбів Боєри опустили, а до Англії помчала ся вість, будьто-би Варрен на Спіонскопі вивісив вже англійську флягу. Тимчасом ся дрібна удача була ділом рук Боєрів. Они хотіли дістати свого ворога ближше, щоби опісля з гір ударити на него таким огнем, що всякі виселеня Англичан звиділи.

Погром Англичан нищить багато їх надій. Они думали, що ген. Буллер пробесь до Ледісмісу і освободить там ген. Вітога з его війском. Надії завели і ген. Віте буде мабуть небавом зневолений, зложити оружя. Побиті ранше генерали, Френч, Гатакр, Метуен ждали також освободження Ледісмісу з сторони ген. Буллера. Се було для них дошкою спасеня. Ниві будуть також они зневолені вертати в напрямі до Капштату, а сей відворот гладко піти не може. Сам Буллер находить ся тепер в положеню загвоздженної армати.

Англія вислала вправді до Капштату Робертеа і Кіченера, щоби обдумали пляни спасеня для англійських війск, але їх пляни на нічо не придадуть ся. Ворога ще ніхто самими виключно плянами не побивав.

Погром під Спіонскопом доказує, що англійський колює має глиняні ноги. Англія здемаскована. На яку небезпечність наражена через се Англія, можемо зрозуміти, сли возьмемо під розвагу хотьби тільки єї неполаднані рахунки в Египті і в Індиях.

Надіють ся загально, що сей погром Англії закінчить пролив крови в полудневій Африці. Англія може вже показати ся великодушною і дозволити на мир, котрого услівя будуть диктувати боєрські пастухи...

Найновіші телеграми подають зміст депеші ген. Буллера, висланої дня 27. в тій формі: Дня 20. с. м. прогнав ген. Варрен ворога з его становиск і обсадив полудневий хребет горбів, що тягнуть ся в напрямі східнім до Ледісміс, причім мав безнастанно на оці ворога, що заняв сильні позиції. Становиско, заняте Варреном, було вправді можливим до удержаня, але невідповідним на підставу до дальших операцій. Я згодив ся дня 23. с. м. нерадо на підняття атак на Спіонскоп, що є ключом позицій Боєрів. Ген. Варрен заняв з вторника на середу в почи Спіонскоп, однак зараз пізнав, що там тяжко буде удержати ся, бо терен Спіонскопу є за великий, а крім сего давав ся відчувати брак води. Мимо сильного огню ворожих війск удержав ся він цілий день на горбах. Войско боролось з великою хоробростию. Офіцер, що по зраненю ген. Водгата обняв команду, рішив ся в ночи з дня 24. на 25. опустити заняте становиско і цофнув військо перед свитанем. До табору ген. Варрена прибув я дня 25. рано і тут пересвідчив ся, що поповлене атак було би

безкорисним, бо праве крило Боєрів було за сильне, щоби можна було его перемочити. В наслідок сего я рішив ся цофнути військо в напрямі на полудне від Тугелі. Війска ген. Варрена стягнуто на полудне від Тугелі без найменших страт.

Жиди між Гуцулами.

Справа «продажи» полонини «Гребенище», власности Павла Павучека Петрового з Яблониці буковинської Salamon-ови vulgo Schlom-i Schärf-ови в Яблониці буковинській.

(Далі).

У четвер (9/3 99 І. П.) зійшов я з хлопціями (синами) до Schlom-и Schärf а казати: Шотти наробиш? Сі хлопціята хотє старого тратити, що там тих 60 моргів, що ти кажеш, щос старому лишив, то скали, вони не будут мати на чім жити. Тоди сказав Schloma: дам вам всім чотиром по 25 зр., а я не приймав си. На се увійшов Шпічак і став мого сина Николая наставляти, щобим брали гроші, але я не хотів і сталим виходити від Schlom-и у тій гадці, що ідем всі чотири до суду. Тоди жид (Schloma) вифатив єи (вибіг І. П.) на ганок і каже: беріт 160 зр., але я пішов на улици, тоди вибіг Шпічак за мнов, ланув мене за плечі і каже: що ви хочете з сими дукачами заціпати си! то довгий процес! вони всеюди будут мати право, а ви свого маєтку збудетеся! — і затяг мене силов до Schlom-и. Тоди дав Schloma (Schärf) мені 200 зр. і каже: даю се за того жидя Брегера (себ-то «комісаря фантучого» І. П.), най го шляг трафить! — не кавав уже, що то пан, але жид, прошу вас, аби есте вже не ішли мельдувати, тай зараз уніє Schloma збанок вина а Шпічак каже: я лише за се гавкаю, абим мав що пити. (Хто знає?? я сам чув, як говорили, що той Шпічак якийсь «закуртор» взяв за се плату від Schlom-и Schärf-а І. П.).

Колим прийшли у свою хату, тоди мій син Иван став вираховувати, по чому прийшов морг? Він вирахував, що по 8 левів морг (я від себе покажу, що навіть і не по тільки І. П.). На се порадилим си, що жид за ні-за-що забрав полонину і урадилим іти до суду.

В тиждень потім пішла моя жінка і па-серб і з них витягли в суді протоколи і казали, щоби я і мої хлопці, Николай і Иван, прийшлим. Ми прийшли. Адіюкт каже до мене: що тобі си стало, та в нас ти такий розумний, а дав-єс си жидам обійти. Я росповів все по правді, а він каже: тобі треба адвоката, аби тебе ту і в Чернівцях заступав — і дав мені квіток до адвоката д-ра Кратера у Вижици. Коли увівторок витег з мене адіюкт протокол, сказав, що мені вже адвоката не треба.

Ми пішли д'хаті. Відтак ждемо тиждень, чи будут жидів кликати? Не кличуть; — ждемо другий, не кличуть, а по третім тижни здивав Schloma (Schärf) мого сина Ивана і каже: ов-ва! який-сте мені страх уробили ви мельдували мене до адіюкта, але

лу і вже який звідтіля крик чути, так і не приведи Господи: усі гвалтують, а очі від жаху то заплюсують... А вже у той час, як тільки небо загасне та зійде на ньому вечірняя зіронька, Хапун вилітає з свого місяця і вєть ся над «школою» і у вікна бе крилала і вигляжує собі добичу. Але ось вже коли дійсний жах попадає на жидів, — се в саму північ. Вони знарошно запалюють усі свічі, аби не було так моторошно, падають усі до долу і починають кричати, неначе їх хто ріже. І коли вони оттак лежать та надривають ся, Хапун мов здоровий ворон, влітає в хату; усі чують, як від його крил холод іде по серцях, а той якого він нагледів ранійше, чує, як йому в спину вивають ся чортові пазури... Бач, розказувати про се і то навіть мороз поза шкурою пройде, а як-же то бідолашному жидові!... Звичайно, кричить на усьо біжницю. Ну, та хто тут почує, коли і всі теж ревуть, мов навіжені. А може який з сусідів і чує, що-ж тут вдієш — радий, що не йому випала лиха доля.

(Далі буде).

я суду не боюсь. Так десь по трех неділях зайшли до моєї хати два паничі (жандарми І. П.), але мене не було у хаті, я пішов до Кутів за порадою. Шандарі витягли протокол з моєї жінки: як мене Брегер фантував і потому взяли мого сина Ивана і кажуть: ходім: будем їх жидів: Schlom-у Schärf-а, Josla Брегера і Nussia Schera І. П.) брати, і в хаті жидівській в Лопушній випитувались шандарі фірмана Schlom-и Ивана Рака за все. Потому зійшли з моїм сином Иваном у село, але не пішли до Schlom-и іно до шандарів на ляцкім (галицкім І. П.) боці (в Гриневій І. П.). Там сиділи у тих шандарів наші шандарі з кілька годін — віддай радили си, потому війшли до мого сина тай кажуть: не можем їх брати без старого, ніби то без мене (такоже ratio!! цікаво би довідатись, коли жандармерия донесла о тім факті до суду? І. П.).

Я ходив до Кутів до якогось жидка, котрий письма робит, розповів му, як тегли з мене протокол, коли то було, як жидів не кличуть до протоколу, а він каже, я вам напишу письмо, одно до Чернівців, а одно ді Львова. Я дав жидкови 3 леви і він дав мені два письма, котрі я відієс на почту і взяв на них реценіє.

З політичного поля.

Мирова конференция дійшла до тої стадії, що обі сторони прийняли запросини на 5. лютого. Не возьмуть участі радикальні елементи не лише з табору Шенерера але і націоналів. Успіх буде зависіти від зручності самого-ж правительства. Можна надіятись, знаючи членів конференції, що німецка сторона в своїх постулятах піде дальше чим Чехи, котрі домагають ся лиш переведеня строгої рівноправности.

Як слабою є солідарність лівців, показало ся на днях з афери між лібералами а антисемітами в справі інтриги лібералів супроти нової виборчої ординації ради міста Відня. Антисеміти дорікають поступовцям закулісовою інтригою і грозять розривом єдности. Що ліберали дійсно носять ся з пляном насилувати Др. Кербера, щоб він поміг їм до знищеня антисемітизму в міській раді і соймі, се предвиділи ми ще в падолисті і сказали в «Руславі», що ліберали позбувшись чеських язикових розпоряджень насилуванем правительства, розведуть небавом акцію проти антисемітизму. Поступовці не крили ся з сим наміром в приватних розмовах, кажучи: Ми упорали ся з Чехами, упоремо ся і з Люеґером».

На днях розмовляв Др. Кербер з Др. Енглем в справі вибору членів конференції з посеред чеських послів. Др. Кербер домагав ся поіменованя сих членів д-ром Енглем. Провідник Молодочехів відказав ся рішучо від того, а при сій нагоді звернув увагу президента кабінету на конечність покликаня до конференції і чеських радикалів, бо в противнім случаю успіх конференції був би сумнівий.

Вість про намірене князем Фердинандом проголошене незалежності Болгарії показала ся видумкою.

Вісті з боввица подаємо на другім місци, тут нотуємо, що до трансальських клопотів прибув Англії новий в Індиях, де після донесень дневників понад двацять мілїонів жителів голодує.

По нині ще не перевірено, чи детронізований китайський цар Кванг-Су живє, чи дійсно покінчив самоубийством, чи его на розказ материцариці убито.

Фінляндський сойм отворено престольною річєю, котра завірює, що внесені проєкти законів є приготовані виключно в інтересі і для добра краю; дальше заповідає она примінене средств против еміґрації, викликаной неурожаєм, говорить про конечність скріпленя армії і вичисляє иньші справи, які буде мати до поладнаня фінляндський сойм. Рівнож сказано там, що правительство не може в жаден спосіб призволити, щоби в соймі обговорювано справи загальнодержавні. Стало ся се на послідній сесії, а правительство не могло би знести чогось подібного на будуче.

Опісля промовляли репрезентанти чотирох станів. Репрезентант шляхти заявив, що автономія краю є побічною (?) річєю, архієпископ

— Иньшому кому гріх, а солдатів усе можна! Нам така й бомага видасть ся.

— Хиба що бомага...

Потім вже солдат приязно розказав мірошникові усьо правду про Хапуна і про те, як він у сей день що року хапає по одному жидові.

Хапун, треба і вам сказати, коли і ви як мірошник, сього не знаєте, се такий осібний жидівський чорт. Він, сказати, усім схожий і на нашого чорта, такий же чорний і з такими-ж рогами і крила у нього як у здорового кожана, тільки носить пейси та ярмулку, і силу має над самими жидами. Най зустрінесть ся із ним брат християнин хоч в саму північ, де небудь на пустирі, або хоч над самою ковбанею, він тільки утече, як полохливий пєс. А над жидами даєть ся йому воля: що року вибирає собі по одному і заволікує.

От задля сього вибору, призначуєть ся «Йом кіпур», судний день. Жиди задовго вже до того дня молять ся, плачуть, рвуть на собі одежу і навіть голови по щось обсицують золою з печі. Над вечір усі молять ся у річці, або на ставах, а як зайде сонце, — ідуть бідолахи у свою шко-

доказував, що правлене повинно відбувати ся в душі повної справедливости. Репрезентант міщанського стану заявив, що фінляндський люд тільки через повну свободу в сповнюванню своїх цивілізаційних задач може відповісти своїм обов'язкам в виду Росії. Вкінці виводив репрезентант селянського стану, що еміграція має глибокі причини, які належить усунути.

НОВИНИ.

— Дирекція «Краєвого Союзу кредитового» у Львові упріашає всі рускі зареєстровані товариства кредитові, аби свої замкнені рахункові, зглядно біляне за р. 1899 зволили до 8 днів предложити «Краєвому Союзу кредитовому» до виказу оборотів у всіх руских товариствах кредитових за р. 1899, що буде оголошений в справозданю «Краєвого Союзу кредитового».

— Товариство взаїмних обезпечень «Дністер» потребує одного ліквідатора обізнаного докладно з будівництвом — і одного урядника обізнаного з книговодством і діловодством товариства задаткового, спосібного до кореспонденції в рускій, польській і німецькій мові; для обох сих посад єсть услівем непереступлений вік: 40 літ. Подана лише на письмі належить вносити до Дирекції товариства (Львів, ринок 10) враз з свідощами оригінальними або їх відписами та *surgiculum vitae*. Крім того потребує Товариство: 2 ох практикантів з окінченою принайменше VI класою гім., відбутою службою військовою, безженних — і 3 писарів з красним письмом. Зголошеня подавати тільки на письмі.

— Проф. др. Ст. Смаль Стоцкий подужав вже і вернув до своїх щоденних занять.

— Що кацапів болять? Суботняшний «Галичанин» доносить: «Гуртокъ перемышльскихъ національ-демократовъ основалъ общество «Народный Дім», которого членомъ можетъ быти лишь «русин-українецъ». «Дім» имѣетъ быти построєнъ на фонды собранья путемъ продажи акцій. До сихъ поръ собрана на ту цѣль сума 800 зр. Нѣтъ сомнѣнїя, що предлагая акціи къ продажѣ, не будутъ строители «Народн-ого Дім-а» выѣздити съ тѣмъ, що въ томъ обществѣ єсть мѣсто лишь для «русинів - украинців», но радо приймають лепшу и отъ самого ряного «кацапа». А «кацапы» — народъ добродушный и легковѣрныи...» От що кацапів болять! Замкнути їм перед носом двері — се для них найтяжший біль, бо уриває ся їм нагода до кирпича, до сїяня незгоди та до вигребування капітанів для себе. Коли-б всі народовці зрозуміли, що кацапів болять і консеквентно не допускали їх до своїх товариств і кругів, справа народна не була-б так заснічена як сьогодні. Шож до замітки «Галичанина», котрий лякає ся, щоб борони Боже який кацап не післав лепти на будову «Народного Дому» в Перемишли, ми ємо певні, що люди, що статутом загордили вступ до него кацапам, не підуть до них за грошем. Тим то й замітка «Галичанина» ані не така дуже розумна, ані потрібна. Про сам «Народний Дім» в Перемишли, ми, на жаль, не маємо ніяких вісток. Напі люди до інформования своєї публіки не навикли... Інформації про жите народовців маємо звичайно скорше з кацапских жерел. Чи не сором се?

— Польска чи кацапска інтрига? Вертаємо ще раз до концерту Надіи Славянської у Львові. Ми вже писали богато про бучу на єім концерті і зазначили своє становище до неї. Нині констатуємо лише факт, що у згаданій демонстрації не брала рішучо участи українська молодіж, а доносене «Nowoj Reformacji» że demonstrowała także młodzież narodowo-ruska, albowiem obok pieśni «Jeszcze Polska nie zginęła» спіevano także hymn narodowy ruski «Szczę nie wmerła Ukraina» повторене за иньшими польскими та російскими дневниками, в чистою ложю. Не знати, хто цувстві таку сплетню і кому она була би на руку, досить, що она не є правдива, як також не є правдою і то, що арештовано в числі демонстрантів і трех українців. На єім концерті були три українці (застерігасмо ся проти хитрих лобів редакції Галичаніна та Київлянїна, що під назвою «Українці» не розуміємо своїх земляків із за кордону, лише такі наших львівских Русинів) і як кажуть, свербіли їх страшно руки, але не обкидувати покладками будь що будь невинних сьпіваків (констатуючи факт, що в хвилі, коли їх польска молодіж обкидувала покладками, не сьпівали они російского гимну «Боже царя храни» ані жадної такої пісні, що могла би обидити патріотичні чутя Поляків), лише переїхати ся по лобах кацапів, що як стадо шакалів кинули ся на горетку безборонних демонстрантів. На симпатії української молодіжи могла-б польска молодіж числити лише тоді, коли мала би до демонстрації справді яку підставу, себ коли би виждала до кінця і зняла бучу в хвилі, як би хор зачав сьпівати наприклад російский гимн, бо гимн сей ворожий так «вам» як і «нам». Нарешті час би вже знати Полякам, що се не може бути культурно, прога-

няти артистів сьпіваків лише тому, що они ре-продукують свою штуку в російській мові навіть з центра свого краю, а Львів має чейже найменші претенсії бути центром Польщі!

— Gazeta Narodowa з суботи пише: «Z Żółkwi piszą nam: Tutejsza szkoła męska, której początek sięga jeszcze czasów Teofilu Sobieskiej, matki naszego wielkiego bohatera, fundatorki klasztoru Dominikanów, gdzie szkoła ta przez dwa wieki była umieszczoną, a która wielu sławnych Polaków wychowała, przeniosła się przed kilku laty do nowego budynku. Od tego też czasu, chociaż do dzisiaj zważają jest dominikańska, z żalem to podnieść należy, traci stopniowo swój dawny charakter polski, a przybiera polur ruski. Aby się o tem przekonać, dość jest wejść do tego budynku: w kancelaryi nauczycielskiej, na korytarzach panuje prawie wyłącznie ruszczyzna, jakby nauczyciele polskiego języka nie znali. Stąd język ruski przenosi się także i do klas, gdyż za nauczycielami i młodzież szkolna zaczyna przybierać postawę wrogą wszystkiemu, co polskie. Wykwitem też tego był fakt, iż niedawno jeden z uczniów podobno z klasy nauczyciela Tatecha znieważył portret Mickiewicza. Wiele daje to do myślenia tembardziej, iż nauczyciel ten żądał, aby w westybulu szkolnym umieścić popiersie Szewczenki, piwowcy hajdamacyzny. Dalszym skutkiem wkroczenia radykalizmu w mury szkolne jest nienawiść między młodzieżą i częste bójki. Domagamy się tedy od władz szkolnych, aby nauczyciele Polacy nie byli z tutejszej szkoły usuwani, a zamiast nich ścigani ruscy radykali. Jeżeli który z nauczycieli Polaków ustąpi z posady, to należy po nim mianować tylko Polaka a jeżeli Rusina, to takiego, który nie będzie języka Polaków się wstydził, jakby czegoś złego. Zło należy ze stolicy powiatu usunąć, aby nie przeniosło się na sam powiat». Подаємо сю цвїтку низького огидного шовінізму без всякого коментаря. Gazeta Narodowa уміє кричати, що рускі газети єють ненависть до Поляків. А що робить Gazeta Narodowa в виду Русинів? Панове! Złe bawicie się!

— Вибори до промислових судів відбули ся вчера між год. 10 рано а 6 у вечері. Боротьба ріжних робітничих партій мала бути завзята, а побідить, здаєть ся, як догадуєть ся Dziennik polski, ліста соціально-демократичної партії.

— Нова залізниця під Татрами. На весні має розпочати ся будова нової залізниці по угорській стороні Татр поміж татрянською Лїмницею, а Смоківцями. Вступні роботи покінчили вже інженери залізниці Богуминьско-Кошицької.

— Для памятника І. Котляревского рішила Полтавска мійска рада по довгих розправах визначити місце на бульварі на Протопопівській улиці.

— Про І. Котляревского читала відчити п-ні Єфименчиha в салі харківського університету, відтак в Катеринославі і в єго ріднім місті Полтаві.

— З продажі творів Гр. Квітки-Основяненниa зібрало харківське повітове земство доси 2500 карбованців.

— Кружків рільничих (кółка), що заложені в Галичині від 1882 р. було з кінцем 1898 р. 1350 а число членів 58.000. Крамниця було більш 1000 з капіталом понад мільон зр. Може би «Прогресіта» прискорила свою роботу в подібнім напрямі!

— Зміни в міністерстві просьвіти. N. W. Tagblatt довідує ся, що становиска, опорожнені міністрами, Гартлем і Резеком, обіймуть міністерияльні радники: Стадлер-Вольфенгеррн і Клеман.

— Шлюб архикнягині Стефанії. В цїсарєм бургу списують вже від кількох неділь всі рїчи, які находять ся в апартаментах архикнягині Стефанії, в цїлі провіреня, чиєю они власностию. Рїчи, що належали до архикнязя Рудольфа перед єго вїнчанєм, яко виключно власність помершого архикнязя, одержить єго дочка. Рїчи, які архикнязь закупив, або дістав в дарі по весїлю, одержить по половині архикнягиня Стефанія і єї дочка. Всї предмети, що архикнягиня купила, або дістала від часу, коли повдовїла, сьуть єї виключною власностию. Шлюб архикнягині Стефанії відбуде ся в перших днях марта. Вторник виїхала архикнягиня Елісавета до Горичі, щоб не бути свідком відїзду матері. В останнє показали ся обі разом, мати і дочка, на дворєм балу, дня 9. с. м., на котрий мати ввела по раз перший в свѣт свою дочку. З єго часу архикнягиня Елісавета буде являти ся на прийнятих і дворєких балах сама, в товаристві єї одної з придворних дам. Мати усуває ся з двора. Дороги єї і дочки розходять ся. На всякі замїти близьких і знакомих людей архикнягині Стефанії, відповїдає она: «Всї говорите те саме. Кажете, що я богато страчу через моє супруже. Мого кроку жалувати не буду. Ви не знаєте, що значить любов!» Гр. Льовий бавив в тих днях в Відні. Архикнягиня опустить в тих днях Відень, щоби приготовитись до весїля.

— Інфлюєнца шалїє в страшний спосіб у італійских мїстах. В Турині померло дня 22. с. м. 52 осіб на інфлюєнцу! В Ліворні після урядо-

вих жерел захорувало в часі остатних трех тижнів 12.000 осіб.

— З причини браку угля будуть від нині в Празі замкнені всі школи народні і видїлові, бо немає чим отопити саль. Небавом будуть також замкнені середні школи, а углє, яке в тих закладах находить ся, буде роздаче між бідних. — Дирекція газового товариства в Будапешті повідомила вчера магістрат, що з причини угляного страйку в Австрії не одержує в достаточній скількости газу. Товариство розпоряджася запасами угля ще на 14 днів. — З Монохова доносять, що локальна залізниця Контиг-Лям застановила рух з причини браку угля.

— Супружа драма. В Норимберзі зайшов минулого тижня слухай, що нагадує «Візника Геншля». Якийсь, Естеррайхер, бувший кондуктор залізниці оженив ся поновно з молодою жінкою. З першого супружя було у него троє дїтей; з другою жінкою мав дїтей двоє. Він стратив в часі залізничої катастрофи ногу, тому побрав підмогу, але ся не виставала на удержанє дому. Тому заробляла жінка потрохи гафтом, а пізнійше приняла місце кельнерки. На сїм місяці дала она мужови по кількалітнім щасливим пожитю причину до заздности. З початку робив він собі не богато з людских поговорів, але пізнійше взяв їх собі так до серця, що в часі одної з супружних сцен, в прияві своїх дїтей, застрїлив наперед свою невїрну жінку, а оцїсля себе.

— Охолонули. В місточку Зайц, в саскїм королівстві, лучила ся двоїм залюбленим самоубийникам така комїчна пригода. Нічний сторож на мостї, положенім над рікою Ельстерою, узрив в темряві пару людей, як стояли по шию в водї і дзвонили з холоду зубами. Сторож прикликав людей на поміч, і коли неfortunних тепельників витягнує з води, показало ся, що се пара залюблених, звязаних тїсно шнуром, що вскочила до ріки, щоби «злучити ся на другім свїті». Самоубийчий намір не повів ся, бо ріка на тїм місци була мілька і мала тверду землю під собою. Кандидат на самоубийника був жонатим чоловіком, а она служницею з поблизького села. Утопитись обое не могли, лише змочили ся порядко і охолонули з любови, а крім єго виставили себе на посьміховиско мешканців місточка.

— Султан Абд-ль Гамід має виїхати літом на виставу до Парижа. По дорозі вступить до Берліна і відвідає цїсаря Вільгельма. З подорожню звязана політична місія.

Посмертна [†] оповїстка.

Антї Брикович, ротмістр жандармерії, щиро привязаний до свого народу, помер сими днями в краківскім військовім шпиталі в 41 році житя. В. с. п.!

Іван Кальницький, горожанин міста Львова, властитель реальности, бувший майстер пекарський і старшина корпорації пекарів, упокоїв ся дня 25. с. м. в 62 році житя. В. с. п.!

Др. Оскар Відман, надзвичайний професор львівського університету, один з найспосібїйших львівских лікарів, муж глибокого знаня, упокоїв ся вчера у Львові в 61, р. житя. Похорони відбудуть ся дня 30. с. м. о год. 3. пополудни. В. с. п.!

Телеграми.

Відень, 29. сїчня. В суботу вечером відбула ся під проводом д-ра Кербера рада міністрів, в котрій взяли участь всі міністри з вїмкою міністра торговлі, барона Калля, що бавить в Софії. На радї обговорювано угляний страйк.

Відень, 29. сїчня. Sonn-und Montags-Zeitung доносить з Праги, що вчера перед і по полудни відбували ся демонстрації сторонників Подліпного, дотеперїшого посадика Праги. Попїция розганяла товпи. До увязнєнь не прийшло.

Прага, 29. сїчня. Вчера виголосив тут на зборах др. Странський промову, в котрій підніс, що чеські послы є вільні від всякої корупції. Их окликом є: Все для народу — нічо для себе! Мирова конференция викаже, о скілько Німці випередили Чехів в узисканю прав і привилєїв. Чехи не боять ся ані замкненя парламенту, ані абсолютизму.

Помимо що вовна і розгар подорожі о 30% — продає ковдри і матраци по давних низьких цінах лише спеціальва робїтня і магазин постели 4-30 ЙОСИФ ШУСТЕР

Львів, Коперника ч. 5.

Цїники даром.

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1899.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейського).

Поїзд		До Львова	Поїзд		зі Львова
посп.	особ.		посп.	особ.	
приходить о годині			відходить о годині		
6-10	з Чернівців (Іцкан, Галацу), Станиславова		6-20	до Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава	
6-50	з Брухович, від 7. мая до 10. вер. включно		6-15	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний	
7-10	з Зимної-води		2-08	» » » дв. Підзамче	
7-40	з Янова		2-45	до Іцкан (Галацу, Ясс, Букарешту) Сучави	
7-55	з Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия		8-30	до Кракова (Відня, Варшави), Стружа	
7-44	з Тернополя, Бродів на дв. Підзамче		9-10	до Скольного, до Лавочного (1. лип. до 12. вер.)	
8-05	» » на дв. головний		9-25	до Янова	
8-15	з Сокала, Рави рускої		9-35	до Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Підз.	
1-30	9-00 з Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.		9-53	» » » дв. гол.	
1-50	11-15 з Ярослава і Любачова		10-10	до Белзця, Рави рускої, Сокала і Любачова	
	11-55 з Іцкан, Чернівців і Станиславова		12-50	до Янова від 1. липня до 15. вересня вкл. тільки в неділі і свята	
	1-01 з Янова		2-15	до Брухович тільки від 1. липня до 10. вересня включно в неділі і свята	
	1-40 зі Скольного, Стрия, а з Лавочного тільки від 7. вер. до 15. пад. включно		9-45	до Іцкан (Ясс, Букарешту)	
2-20	5-15 з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.		2-55	до Кракова (Відня) Хавівки ч. Рашів	
2-35	5-40 » » на дв. голов.		3-05	до Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.	
	5-55 з Сокала, Белзця і Любачова		3-15	до Янова від 1. мая до 30. вересня вкл.	
			3-20	до Зимної води тільки від 7. мая до 10. вер.	
			3-26	до Брухович	
			5-25	до Ярослава	
Ніч			Ніч		
8-45	6-10 з Кракова (Відня) Самбора, Хирова		6-21	до Іцкан, Радовець, Кімполонга, Сучави	
	6-20 з Іцкан, Сучави		6-40	до Кракова (Відня) від 1. черв. до 15. вер.	
	з Янова від 1. до 31. мая і від 16. до 30. вересня щоденно, а від 1. червня до 15. вересня тільки в неділі і свята		6-50	до Янова від 1. черв. до 15. вер. т. в дні б.	
	7-58 з Брухович від 7. мая до 30. червня і від 16. серпня до 10. вересня вкл. щоденно		7-00	до Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша	
	8-15 з Брухович від 1. липня до 15. вересня щод.		7-10	до Сокала і Рави рускої	
	8-14 з Янова тільки від 1. черв. до 15. вер. вкл.		7-20	до Тернополя дворець головний	
	9-21 з Кракова (Відня, Берлина), Сянока, Пешту		7-42	» » дворець Підзамче	
12-30	10-10 з Чернівців, Іцкан (Букарешту), Сучави		7-47	до Янова від 1. жовтня до 30. мая 1900	
	10-08 з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.		8-35	» » » 1. до 31. мая і 16. до 30. ж. щод.	
	10-25 » » на дв. голов.		9-10	» » » 1. чер. до 30. жов. в . і св.	
	10-30 з Лавочного (Пешту) Хирова		2-36	10-40 до Іцкан (Ясс, Галацу), Сучави	
	12-10 зі Скольного, Калуша		10-50	до Кракова (Відня, Варшави), Сянока	
	3-05 з Підволочиск на дворець Підзамче		11-10	до Підволочиск, Бродів дв. голов.	
	3-3 » » на дворець головний		11-32	» » » дв. Підз.	
2-16	6-0 з Кракова (Відня), Самбора, Сянока		4-10	до Кракова (Відня, Берлина)	
			5-50	до Брухович від 7. мая до 10. вер.	

ЗАМІТКА: Пору нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейський рівнить ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейського = 12 год. 36 мін. часу львівського. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць держ. (Львів, ул. Красницьких ч. 5) уділяє поясень в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклада їзди.

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

Банку Гіпотечного

купує і продає

всякі

папери цінні

і МОНЕТИ

по найдешевшім курсі деннім не числячи ніякої провізії.

З. БОДЕНШТАЙН

Львів, ул. Кароля-Людвіка ч. 29.

порукає

— свій головний — фабричний —

склад інструментів музичних

як також великий вибір

інструментів самограючих та забавок для дітей

по найнижшій ціні.

ЛЕВ ЛОПАТИНСЬКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ

Драма з галицького еміграційного руху в 4. актах.

Ціна книжки брошурованої 35 кр.

СВЕКРУХА

комедія в 3. актах з сільського життя.

Ціна книжки брошурованої 30 кр.

БЕАТА і ГАЛЬШКА

історична трагедія в 5. актах — з другої половини XVI. віку.

Ціна книжки брошурованої 40 кр.

Конкурс на мужа

шутка в 5. актах з міського побуту.

Ціна книжки брошурованої 35 кр.

ЯБЛОЧНИКАР

комедія в 1. акті опрацьована після німецького.

Ціна книжки брошурованої 15 кр.

Сольо-терно

оповіданє з лотерійних пригод.

Ціна книжки 15 кр.

На поchtову пересилку 5 кр.

У Львові набути можна в Ставропільській книгарні.

Рік заснованя 1892.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕРЪ”

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним Преосв. Митроп. і Преосв. Еп. Ординариям всіх трех епархій, обезпечає будинки, урядженє домашнє, скот, господарські звари, збіжжє в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкідливих огневих.

Стан фондів гваранційних з днем 31-го грудня 1898 вносить:

Фонд резервовий	96.775 зр. 05 кр.	} 206.880 зр. 57 кр.
Резерва премій	64.263 „ 12 „	
Фонд основний	45.000 „ — „	
Резерва спеціальна	842 „ 40 „	

Тарифи »Дністра« дуже умірковані, услівя обезпечень користні, а шкоди ліквідують ся безпоровочно. До кінця 1898 року вносили виплачені шкоди 527.790 зр. 67 кр. Поліси »Дністра« приймає Банк краєвий при пожитках гіпотечних.

На житє можна обезпечитись через »Дністеръ« в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає найкористнійші услівя, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квіти в рускім язичі.

Товариство взаїмного кредиту »Дністеръ«, стоваришенє з обмеженою порукою, уділяє пожитки за оплатою 5 1/2 % і 1% додатку на кошта адміністраційні за інтабуляцією або порукою двох відповідних ручителів, до сплати в ратах на 3 до 10 літ і приймає вкладки до опрочентованя від членів і третих осіб по 4%. Уділ членський вносить 25 зр., вписове 1 зр. Членом бути і пожитку дістати може тільки член обезпечений в »Дністеръ«. Інформації уділяє Дирекція лїстовно.

Зголошеня о уділенє агенцій в окрестностях де нема близько агентів »Дністра«, приймає ся.

Львів, ринок ч. 10. (дім »Просьвіти«).

Хто хоче заробити **400** марок місячно

певно, легко і без ризика?

Нехай шле свою адресу без марки під **V, 21,**

Annoncen Exped. **K. F. Wojtan** Leipzig-Lindenu.